

பண்பாடு

PANPADU பருவ இதழ் Journal

மலர் 8

இதழ் 1

1998 சித்திரை

- ❖ பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்து தமிழ் வளர்ச்சி
- ❖ ஆனந்தரங்கப்பிள்ளை - தமிழர்களின் தலைவர்
- ❖ திருமுறைகாட்டும் கோமானும் யப்பானியக் கமியும்
- ❖ இலங்கையில் சிறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சி
- ஒரு கண்ணோட்டம்
- ❖ மட்டக்களப்புப் பிரதேசத் தமிழ் நாவல்கள்
- ❖ சம்ஸ்கிருத காவியக் கலை
- ❖ ந. ரவீந்திரனின் "பாரதியின் மெய்ஞ்ஞானம்"

19வது இதழ்

வெளியீடு:

இந்துசமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

பத்தொன்பதாவது இதழின் கட்டுரையாசிரியர்கள்

1. பேராசிரியர் பொ. பூலோகசிங்கம்

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியராகக் கடமை புரிந்தவர். தமிழ் இலக்கியம், ஆராய்ச்சி, இலக்கிய வரலாறு தொடர்பாக பல நூல்களையும் ஆய்வுக்கட்டுரைகளையும் எழுதியவர் அவுஸ்ரேலியாவில் வசிக்கும் இவர் அங்கிருந்து கொண்டும் ஆய்வுக்கட்டுரைகள் நூல்கள் எழுதி தமிழ்ப்பணி ஆற்றிவருகின்றார்.

2. பேராசிரியர் அ. பாண்டிரங்கன்

தமிழ்நாடு புதுவைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்துறை தலைவராகவும் பேராசிரியராகவும் பணிபுரிபவர் மிகுந்த தமிழ்ப் புலமை பெற்றவர். தமிழ் ஆங்கிலம் மொழிகளில் ஆய்வுக்கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளதோடு தமிழ் மொழி தொடர்பான நூல்களையும் ஆராய்ச்சி கட்டுரைகளையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

3. கலாநிதி திருமதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறை சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்களில் ஒருவர். தற்போது யப்பானில் கக்சுயின் பல்கலைக்கழகத்தில் வருகை விரிவுரையாளராகக் கடமை புரிகின்றார். ஒப்பீட்டு மொழியியல் ஆய்வுகளையும், விமர்சனங்களையும் செய்துவருபவர். தமிழ் மெர்ழி இலக்கியம் சார்ந்த ஆய்வுகளையும் மேற்கொண்டு வருகின்றார்.

4. திரு. செ. யோகராசா எம். ஏ.

கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறையின் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராகக் கடமை புரிகின்றார். தமிழ் இலக்கியம் ஆராய்ச்சி, இலக்கிய வரலாறு தொடர்பாக ஆய்வுக்கட்டுரைகளையும், விமர்சனங்களையும் எழுதிவருவதோடு சொற்பொழிவுகளும் நிகழ்த்தி வருகின்றார்.

5. திருமதி றூபி வலன்றினா பிரான்சீஸ்

கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளராகப் பணிபுரிகின்றார். தமிழ் இலக்கியம் தொடர்பான பல்வேறு ஆய்வுக்கட்டுரைகள் எழுதிவருகின்றார்.

6. திருமதி ஏ. என். கிருஷ்ணவேணி எம். ஏ.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் விரிவுரையாளராகப் பணிபுரிகின்றார். இந்துசமயத் தத்துவம், சமய இலக்கியங்கள், சமஸ்கிருதம் தொடர்பாக பல ஆய்வுக்கட்டுரைகள் எழுதிவருபவர்.

7. திரு. இரா. நாகலிங்கம் (அன்புமணி)

அரச நிர்வாக சேவையில் உயர்பதவி வகித்து ஓய்வுபெற்றவர். படைப்பிலக்கியவாதி. நீண்டகால இலக்கியப் பரிச்சயம் மிக்கவர். பல்வேறு விடயங்கள் தொடர்பாகவும், ஆய்வுக்கட்டுரைகள், விமர்சனங்கள் எழுதிவருபவர்.

பண்பாடு பருவ இதழில் பிரசுரமாகியுள்ள கட்டுரைகளில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்கள் யாவும் கட்டுரையாசிரியர்களின் சொந்தக் கருத்துக்களாகும். இவை இவ்விதழை வெளியிடும் திணைக்களத்தின் கருத்துக்களைப் பிரதிபலிப்பனவாகா.

பண்பாடு

(பத்தொன்பதாவது இதழ்)

மலர் 8	இதழ் 1	1998	சீத்திரை
--------	--------	------	----------

ஆசிரியர்
எஸ். தில்லைநடராஜா

உதவி ஆசிரியர்
எஸ். தெய்வநாயகம்

வெளியீடு:

இந்துசமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

இல. 98, வேடர் பிளேஸ்,
கொழும்பு - 07.

சம்ஸ்கிருத காவியக் கலை (Sanskrit Poetics)

ஏ. என். கிருஷ்ணவேணி

கலை வடிவில் அமைந்த இலக்கியங்கள் காவியம் எனப்படும். (Literature as a form of art). வடமொழி இலக்கியங்களில் காலத்தால் முற்பட்டவை வேதங்கள். வேதங்கள் இருக்கு, யசு, சாமம், அதர்வம் என நால்வகைப்படும். இவ்வேதங்கள் ஒவ்வொன்றும் சங்கிதைகள், பிரமாணங்கள், ஆரண்யகங்கள், உபநிஷதங்கள் என்ற பிரிவுகளைத் தம்மகத்தே கொண்டவை. இருக்கு வேதம் தொடக்கம் உபநிஷதம் வரையுள்ள இலக்கியங்கள் யாவும் வேத இலக்கியங்கள் என்று அழைக்கப்படும். 'வேதம்' என்ற சொல் 'விந்' என்ற விணையடியாகத் தோற்றம் பெற்றது. அத் 'அறிவு' அல்லது 'அறிதல்' என்று பொருள்படும். எனவே வேதங்களை அறிவு நூலாகக் கொள்வது வழக்கம். இவற்றை வைதீக இலக்கியம் என்ற பெயரினும் அழைப்பர். வேதங்களையடுத்து மரபு ரீதியான இலக்கியங்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இவற்றை இதிகாசம் எனவும் அழைப்பர். மகாபாரதம், இராமாயணம் இரண்டும் இதிகாசம் என்று அழைக்கப்பட்டாலும், இராமாயணம் ஆதி காவியம் எனக் கொள்ளப்படுவதுமுண்டு. காவிய இலக்கியங்கள், வேதம் முதலிய வைதீக இலக்கியங்களிலிருந்தும் (Scriptures or canonical works) மரபு இலக்கியங்களிலிருந்தும் (Tradition or history, itihasa) சாஸ்திர நூல்களிலிருந்தும் (Systematic treatises on any subject) வேறுபட்டவை. இப்பொழுது நாம் காவியம் என்று அறியும் இலக்கியங்கள் கி.மு 5-ம் நூற்றாண்டிற்கும் 1-ம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலப் பகுதிகளிலேயே தோன்றித் தனித்ததோர் இலக்கியப் பிரிவாக வளர்ச்சி பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று கருதத்தக்க வகையில் சான்றிகள் கிடைக்கின்றன. காவியம் பற்றிய கருத்தாடலை (Discussion) முதன் முதலாக யாஸ்கரது (கி.மு. 4ம் நூற்.) இலக்கணத்திலேயே காணமுடிகிறது. ஸ்தாவீரவாத பௌத்த மதப் பிரிவுக்குரிய பாளி பிராகிருத உரையாடலைக் கொண்டமைந்த ஆகமங்கள் பழைய மாகதி மொழியுடன் தொடர்புடையவை. மகத அரசர்

காலத்தில் பேசப்பட்டு வந்த இம்மொழியின் செல்வாக்கு பாளி, பிராகிருத மொழிகளில் உண்டு. இவை பௌத்த எண்ணக்கருவை (ideals) வெளிப்படுத்துவதனால் ஆகமம் (canonical) என்று அழைக்கப்பட்டாலும், காவியத்தின் தோற்றத்திற்கான சவடுகளை இங்கு கண்டு கொள்ளலாம். சமஸ்கிருத இலக்கண ஆசிரியர் பாணினி (கி.மு. 4-ம் நூற்.) இக்காலப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர். மாகதி (Magadhi) மொழி மகத அரசர்களின் ஆட்சி மொழியாகவும், நிர்வாகத்திற்கும் இலக்கியத்திற்குமுரிய மொழியாகவும் இருந்த போதும், கல்வியாளர்களின் எழுத்து மொழியாக இருந்தது சமஸ்கிருதமே. காவியங்கள் மிகச் சிறப்பாக சென்றெறி சமஸ்கிருதத்திலேயே (Classical Sanskrit) எழுதப்பட்டன.

காவியங்களின் வகைப்பாடு

காவியங்களை இயற்றியோர் பொதுவாக கவிஞர் (Poet) என்று அழைக்கப்படுவது வழக்கம். காவியங்கள் 'கவிதை' என்று அழைக்கப்படும். ஆனால் சமஸ்கிருத இலக்கிய மரபில், காவியம் உரைநடை (Gadhyā) செய்யுள் (Padya) எனும் இரு நடைகளிலும் செய்யப்படுவதுடன், உரைநடை 'கதை' எனவும், செய்யுள் கவிதை எனவும் அழைக்கப்பட்டு வந்தனளது. இந்திய ஆலங்காரிகள் பாமஹர் காலத்திலேயே உரைநடையும் செய்யுள் நடையும் கவிதை நயம் வாய்ந்தவை என்பதனையும் அவை சந்தம், சீர் போன்ற கட்டுப்பாடுகளால் மட்டுமே மாறுபட்டவை என்பதையும் உணர்ந்திருந்தனர். பாணினைய சாதாரண உரைநடையிலமைந்த கவிநயம் கொண்ட காவியத்திற்கு சிறந்த எடுத்துக் காட்டு.

காவியாணுவத்தின் அடிப்படையிலும் காவியங்களை சீரவ்ய காவியங்கள் (Poetry) திருஷ்யகாவியங்கள் (Dramaturgy) என இரு வகைப்படுத்தலாம். சீரவ்ய காவியங்கள் கேட்டும்,

திருஷ்யகாவியங்கள் பார்த்தும் அனுபவிப்பதன் மூலமாக கேட்போர், பார்வையாளரிடையே ரசானுபவத்தை உண்டு பண்ணுவல்லவை. காவியங்கள் சிர்வயமாயினும், திருஷ்யமாயினும் அவை பண்டைக் காலத்திற் 'கிரியா கல்பம்' (Kriyakalpa) அல்லது 'காவிய கிரியா கல்பம்' (Karyakriyakkalpa) என அழைக்கப்பட்டுள்ளன. (Kriyakalpa - technique of composition). இவ்வாறு பல்வேறு பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டாலும் காவியங்கள் அனைத்தையும் 'அலங்கார சாஸ்திரம்' என்ற பொதுப் பெயரினால் அழைக்கும் வழக்கம் நிகரலத்திற் தோன்றியது. கவிகள் அல்லது ஆசிரியர்கள் 'அலங்காரிகள்' என அழைக்கப்பட்டனர். இவர்களது கலைக் கொள்கைகளி னடிப்படையில் இவர்கள் பிராசீன பிரிவைச் சேர்ந்தோர், (Pracina school - old school) நவீன பிரிவைச் சேர்ந்தோர் (Navina school - new school) என்ற மரபுமரபும் உண்டு. பாமஹர் (Bhamaha), தண்டி (Dandin), வாமனர் (Vamana), உத்பதர் (Udbhata), ருத்ரடர் (Rudrata) பிராசீன பிரிவைச் சேர்ந்தோராகக் (கி.பி. 650 - 850 வரை) காணப்படுகின்றனர். நவீன பிரிவைச் சேர்ந்தவர்களாக ஆனந்தவர்ந்தனரும், ஞானைய மட்டலொள்ளடர் (Bhattalollatta), ஸ்ரீசங்குகர் (Sri Sankuka), அபிநவகுப்தர் (Abhinavagupta), மஹிமபட்டர் (Mahimabhata) போன்றோரும் கொள்ளப்படுகின்றனர்.

காவியங்களின் குணவியல்பு

கலைவடிவிலமைந்த இலக்கியங்களான காவியங்கள் குணநலம், அணிநலம், கவை நலம் வாய்க்கப் பெற்றவைவாக அமைந்தவை. கலைநயம் வாய்ந்த இலக்கியம் எனப்படுவது வெறும் சொல்லும் பொருளும் கொண்டதல்ல. அது மொழியை ஊடகமாகக் கொண்டு சப்தம் (Sabda) அர்த்தம் (Artha) மூலமாக விடயங்களை வெளிப்படுத்துவது. இலக்கியத்திற் சப்தமும், அர்த்தமும் எவ்வாறு இணைந்திருக்க வேண்டும் என்று விளக்கப்படுகிறது. பாமஹர் காவியத்தை 'சப்தார்தவ் சகிதவ் காவியம்' (Sabdartau Sahitau Kavyam) என்று வர்ணிக்கிறார். தேர்ந்த சொல்லும், ஏற்புடைய பொருளும் ஒன்றுக்கொன்று இதமாக இணைந்திருப்பதே காவியம் என்று

விளக்குகிறார். ருத்ரடரும் 'சப்தார்தவ் காவியம்' என்ற கருத்தை முன் வைக்கிறார். தண்டியைப் பொறுத்த மட்டில் காவியம் எனப்படுவது பிடித்தமான பொருளை சொல்லக்கூடிய சொற் கூட்டங்கள். (Group of words or Padavali) பொருத்தமான அர்த்தத்தை வாசகரிடம் கொண்டுசொல்லக் கூடியவையாய் அமைந்திருப்பனவே. (istartha vyavacchinna Padavali). குண்டகர், காவியத்தில் சொற்கள் குறைவாகவோ, மிகுதியாகவோ அமையாது ஒன்றுக்கொன்று போட்டியிடும் வகையில் இணைந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகிறார். (Anyuna - anatikriva Paraspara spardha). காளிதாசர் மிக அழகாக பார்வதியை வாக்காகவும் (Sabda) பரமேஸ்வரரை அர்த்தமாகவும் (Artha) எடுத்தக் கூறுகிறார். மேற்கூறப்பட்ட கருத்தக்களின் அடிப்படையில் சப்தமும் அர்த்தமும் இசைவான முறையில் இணைந்து பொருள் தருவதாக அமைதல் வேண்டும் என்ற உண்மை வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. காவியம் பார்வையாளர், கேட்போர், வாசகரிடையே சிறந்த ரசனையை உண்டு பண்ணுகதல் வேண்டும். எனவே வாமனர் கூறுவது போல சொல்லும் பொருளும் விசேட முறையில் சேர்ந்திருத்தல் வேண்டும். (Visistapada racana) இலக்கியம் சிறப்பு வகையான அர்த்தங்களைத் தருவதாக இருக்க வேண்டும் எனக் கூறும் அலங்காரிகர்கள் அச்சிறப்பியல்புகளை லக்ஷணம் (Laksana), அலங்காரம் (Alankara), குணம் (Guna), ண்ற பதார்த்தங்களாக (categories) எடுத்தக் கூறுகின்றனர். கவியினால் அவனது கற்பனைத் திறனுக்கேற்ற வகையில் முழு மூச்சாக செய்த முயற்சியே இலக்கியமாக வெளிக்கொணரப்படுகிறது.

• காவியம் பற்றிய பகுப்பாய்வு அணுகுமுறை (analetic approach) திருஷ்யகாவிய நோக்கிலும், சீரவ்யகாவிய நோக்கிலும் இந்திய அலங்காரிகர்களினால் முன்வைக்கப்பட்ட நிலையில் காவியத்திற்கு அழகூட்டுவது எது? என்ற வினாவுக்கு விடையளிக்க வேண்டிய நிலை உருவாகிறது. பரதாது காலத்திலும், அவருக்குப்பின் பாமஹருக்கும் - ஆனந்த வர்த்தனருக்குமிடப்பட்ட காலப்பகுதியிலும், தோன்றிய அலங்காரிகள், பல்வேறு இலக்கியக் கொள்கைகளை முன்வைக்கின்றனர். மொழிசார் கலையான காவியம் அழகியல் ரசனையை உண்டுபண்ணுவதற்கு, முதலில்

சாதாரண உலகியல் வழக்கிற் கையாளப்படும் சப்தாந்தங்களிலிருந்து விடுபட்டு இலக்கியக் கலைக்குரிய அழகியல் மரபுகளைப் பின்பற்ற வேண்டும். செய்யுள் வழக்கிற்கு மாறும் இம்மொழி நிலை வடமொழியாளர்களினால் 'வக்ரோக்தி', எனப்படும் கவிதைக்கு உயிர் (Jivita) 'வக்ரோக்தி' எனக்கூறும் குண்டகர் வக்ரோக்தி ஜீவிதந்தின் ஆசிரியரே. மொழியியலாளர்கள் இதனையே 'கவிதைக்கான பிறழ்நிலை' (Poetic deviation) என்று கூறுவர். 'நாட்டிய சாஸ்திரம்', 'உலகியல் வழக்கு', 'கவிதை வழக்கினை' முறையே 'லோகதர்மி', நாட்டியதர்மி என்று கூறும் தொல்காப்பியர்.

"நாடக வழக்கிலும் உலகியல் வழக்கிலும்
பாடல்சான்ற புலநெறி வழக்கு"

என்று கூறிப்போந்தார்.

கவிதையின் உலகியல் வழக்கில் இருந்து செய்யுள் வழக்கிற்கு மாற்றும், வடமொழி இலக்கியக் கொள்கைகள் எவை என நோக்குதல் வேண்டும். கவிதையில் அமைப்பு அல்லது உருவம் (Structure of form) பற்றியும், அதற்கு உயிரூட்டும் அம்சங்கள் பற்றியும் ஆலங்காரிகள் முன்வைக்கும் கருத்துக்கள் அமைகின்றன. லக்ஷணம் (Laksana), அலங்காரம் (Alankara), குணம் (Guna), தோஷம் (Dosa), ரீதி (Riti), ரசம் (Rasa), த்வனி (Dhvani) போன்ற கொள்கைகளில் முதல் ஐந்தாம் கவிதையின் உடலோடும், ஏனையவை காவியத்தானமாகவும் (Kavyasyatma dhvani and Vakyam rasatmakam Kavyam) கூறப்பட்டன.

இந்திய அழகியல் உருவாக்கத்திற்குத் தளம் அமைத்த நாட்டிய சாஸ்திரம், நாட்டிய ரசங்களுக்கே முதன்மை கொடுத்தாலும், காவிய இலக்கணங்களை முதலிற் கூறி, முப்பத்தாறு லக்ஷணங்கள், நான்கு அலங்காரங்கள், பத்து குணங்கள், பத்து தோஷங்கள் பற்றி விவரிக்கிறது. பரதர் காவிய குணங்களைத் தோஷங்களுக்கு மறுதலையாகக் கொள்ள, பின்வந்த வாமனர் போன்றோர் தனிப்பட்ட கலைக் கொள்கைகளாகக் கொண்டுள்ளனர். அலங்காரம்

என்பது செய்யுளைக் கவிதை அல்லது காவியம் என்று வரையறுக்கத்தக்க வகையில் அதனை வெளிப்படுத்துவதற்குக் காரணமாக அமைவது எனக்கூறும் பரமஹர் (Bhamaha) பரதரார் கூறப்பட்ட பலவற்றையும் சேர்த்து, நாற்பத்து மூன்று அலங்காரங்களைக் கூறியுள்ளார். லக்ஷணங்களை அலங்காரங்களோடு இணங்காண்பதன், சகலவிதமான காவியங்களுக்குரிய பொது லக்ஷணங்களை 'வக்ரோக்தியாக' அழகை வெளிப்படுத்தும் வகையில், மாறப்பட்ட முறையில் கருத்தைக் கூறும் அம்சமாகக் காட்டுகிறார்.

தண்டியைப் பொறுத்தமட்டில் காவியத்திற்கு அழகூட்டும் அனைத்தமே அலங்காரங்கள் தான். பரதர் கூறும் குணம், ரசம், லக்ஷணம் அனைத்தையும் காவிய அலங்காரங்கள் என்று கூறி 'ரசங்கள்' முக்கியமாக இருக்கும் பகுதிகளையும் 'ரசவத் அலங்காரம்' என்று அழைப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

காவியத்திற்கு உயிர் கொடுப்பது ரீதியே என்பார் வாமனர். காவிய குணங்களோடு கூடிய சொற்களின் அமைப்பை 'ரீதி' ("Visista padaracana, Kavyalamkara sutra Vrtti, 2,7") காவியத்திற்கு அழகூட்டுபவை குணங்கள். ஏற்பட்ட அழகை மிகைப்படுத்தப்பவை 'அலங்காரங்கள்' என்பதுவும் வாமனர் கருத்து.

ஆனால் வாமனர் கூறும் ரீதியை ஆனந்தவர்த்தனர், மம்மடர் போன்றோர் ரசத்திற்கு உபகாரம் ஆகும் அளவிலேயே ஏற்றுக்கொண்டனர் என்பதை மனங்கொள்ளல் வேண்டும். ரசம் என்பது காவியத்தைப் படிக்கும் போதோ, நாடகத்தைப் பார்க்கும் போதோ படிப்போர் பார்வையாளரது அனுபவப் பொருள் என்பது பரதர் கருத்து. இது 'ரசம்' 'ரசாஸ்வாதம்' என்றெல்லாம் அழைக்கப்படுகின்றது. பார்வையாளரது ஸ்தாயிப்பாவங்கள். (Main emotions) நாடக கதாபாத்திரங்களிடத்தே தோன்றும் விபாவம், அநுபாவம், வியபிசாரி, பாவம் போன்ற ஸ்வயக்காரணிகளால் (Objective Factors) தாண்டப்பட்டு ரசமாந் தன்மையைப் பெறுகின்றது. ஸ்தாயிப்பாவங்கள் ரசம் தோன்றுவதற்கான உபாதான காரணம் (Material cause) ஆகின்றன.

பரதரது ரசக் கொள்கையை ஏற்றுக் கொண்ட ஆனந்தவர்த்தனர் காவியத்திற்கு உயிர் கொடுப்பது 'த்வனி' என்ற கொள்கையை முன்வைக்கிறார். பாவத்தை (Bhava) பொருளாகக் கொண்ட காவியங்களில் கவிமறை மறைபொருளாகக் கூறும் விடயங்களைப் பார்வையாளர், வாசகரிடையே குறிப்பாக உணர்த்தும் திறன் கொண்டதே 'த்வனி'. இது குறிப்புச் சொல் (வியஞ்சகம்) குறிப்புப் பொருள் (வியங்கியம்), குறிப்பாற்றல் (வியஞ்சனை) என்ற மூன்று பொருளைத் தருகின்றது. இது வாக்கியார்த்தம், லக்கியார்சீத்தத்தில் இருந்து வேறாட்டு, வியங்கியார்த்தம் (Suggested meaning) என்ற பெயரைப் பெறுகின்றது. கவிதைக்கு உயிர் கொடுக்கும் 'வியங்கியார்த்தம்' தமிழில் உள்ளுறை உவமம், இறைச்சிப் பொருளுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும் தன்மை உடையது.

வடமொழிக் காவியக்கலைக் கொள்கைகளாக, வடமொழி ஆலங்காரிகள் முன்வைத்த ஒவ்வொரு கருத்தும், தனித்தனியாக ஆராயப்பட வேண்டியவை. தொடர்ந்து வரும் கட்டுரைகளில் இவைபற்றி ஆராயப்பட உள்ளது. இந்திய அழகியல் வரலாற்றில், வடமொழி முதல் நாலாகிய இருக்குவேதத்திலேயே கவிதைக்குரிய பண்புகள் இனங்காணப்பட்டு கவையுட்டும் வகையில் அலங்காரங்களில் முதன்மை பெறும் உவமை அணி இடம் பெற்று விட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. தொல்காப்பியரும் பொருளதிகாரத்தில் மெய்ப்பாட்டியலை அடுத்து உவமவியல் பற்றியே பேசுகிறார். ரசங்கள் எட்டினையும், தொல்காப்பியம் கூறும் மெய்ப்பாடுகள் எட்டுடனும் ஒப்பியலாய்வு செய்ய முடியும். வடமொழி இலக்கியங்கள் பற்றிய அய்வு தமிழ் இலக்கியங்களின் பொருளை அறிந்து கொள்வதற்கும் இலக்கியச் சுவையை உணர்வதற்கும் பெரிதும் பயன்படும்.

உசாத்துணைகள்

1. Dwivedi, R. C. - Principles of Literary Criticism in Sanscrit Motilal Benarsidas, Delhi Varanasi - Patna, 1969.
2. De. S. K. - Some Problems of Sanskrit Poetics, Firmaklm Private Ltd. Calcutta. 1981.
3. Lahari P. C. - Concepts of ritamelguna in Sanskrit Poetics Orient Books Reprint Corporation, 54, Rani Jhansi Road, New Delhi 110055, 1937.
4. Meenakshisundaram T. P. - Aesthetics of the Tamils RIAS in philosophy University of Madras, 1977.
5. Sastri P. S. - Indian Theory of Aesthetics Bharadiya vidya Prakasam Delhi - Varanasi, 1984.
6. Sankaran A. - Some Aspects of Literary Criticism in Sanskrit or Theories of Rasa and Dhavani University of Madras, 1973.